

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7549/05
16.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби Предузећа "АА", које заступа АБ, адвокат, против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина 01/11 број У/П 1787 од 11.11.2005. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 16.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина 01/11 број У/П 1787 од 11.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Царинарнице Суботица број УП-1802/1-05 од 29.7.2005. године, којим је за робу, из наименовања "01", стављену у поступак активног оплемењивања (систем одлагања) у слободној зони по ЈЦИ УВ-5 број 139 од 26.11.2004. године ЦИ За послове слободне зоне Царинарнице Суботица, у рубрици број 47 "обрачун дажбина", уписана под шифром 03 дажбина за царинско евидентирање од 0,5%, те тужилац обавезан да плати износ од 2.613,86 динара.

Тужилац тужбом (и поднеском од 30.11.2005. године) оспорава решење туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене закона и учињених повреда правила поступка, па предлаже да се поништи. Наводи да је царинска декларација за предметну робу прихваћена без икаквих примедба, те да Царинарница није овлашћена да мења прихваћени царински документ, ни применом одредаба ЗУП-а, а ни применом одредаба Царинског закона, а посебно није овлашћена да то чини у скраћеном поступку, без учешћа тужиоца као странке у поступку. Оспорава постојање законског основа за обрачун предметне дажбине јер је приликом пријаве робе, Царинарница обрачунала и наплатила стварне трошкове царинских органа за пружене услуге, како је то и прописано Законом о царинској тарифи и Царинским законом. Сматра да је позивање на одредбе члана 25. Закона о слободним зонама у супротности са напред цитираним законима јер се увозне дажбине царинским органима за пружене услуге зарачунавају и плаћају у висини стварних трошкова, а не као паушални, једнократни износ од 0,5%, при чему указује и на то да би, наплатом трошкова како је то учињено првостепеним решењем, довело до апсурдне ситуације да би при извозу робе из слободне зоне њени трошкови били виши од трошкова који се плаћају приликом извоза робе из Србије.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору на тужбу, у свему је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења жалба није основана јер је Царинарница правилно, по службеној дужности, покренула поступак накнадне наплате дажбине за царинско евидентирање робе, пошто ова дажбина није наплаћена приликом прихватања ЈЦИ УВ-5 број 139 од 26.11.2005. године, а одредбом члана 25. став 2. Закона о слободним зонама ("Службени лист СРЈ" бр.81/94 и 28/96), императивно је прописана наплата ове дажбине, по стопи од 0,5%.

По оцени суда основано тужилац оспорава правилност решења туженог. Ово, пре свега са разлога јер у решењу првостепеног органа (а ни у оспореном) није наведен правни основ за провођење поступка накнадне контроле декларације, а ни за доношење решења о утврђивању тужиоцевог царинског дуга. Наиме, пошто је неспорно да се решење Царинарнице односи на издати царински документ, дакле управни акт, по ставу суда, мењање тог царинског документа Царинарница није могла да изврши само применом одредаба ЗУП-а, на које се позвала (члан 192. став 1. које регулише редовни управни поступак), већ применом одредаба Царинског закона (као прописа *lex specialis*), и прописа донетих на основу тог Закона, које регулишу провођење поступка накнадне контроле декларације.

Осим изнетог, нејасна је и материјално-правна основа решења. Ово стога што је, генералним решењем Царинарнице на основу члана 141 Царинског закона ("Службени гласник РС" број 73/03) тужилом

царинарице, на основу члана 111. Царинског закона (Службени гласник РС, број 78/99) тужиоцу одобрен привремени увоз више врста робе ради активног оплемењивања – систем одлагања, јер је утврђено да су испуњени услови из члана 139. став 1. тачка 1. и став 2. Царинског закона. Према одредбама члана 139. став 1. тачка 1. Царинског закона у поступку активног оплемењивања је царинска роба намењена поновном извозу (у облику добијених производа), а за њу се не плаћа царина нити подлеже мерама комерцијалне политике. Овим одредбама наведеног Закона, а ни другим које регулишу поступак активног оплемењивања није прописано да се на ову робу плаћа дажбина за царинско евидентирање.

У вези позивања оспореног решења на обрачун предметне дажбине применом члана 25. став 2. Закона о слободним зонама, Врховни суд Србије није могао да утврди на основу чега је утврђено да су стечени услови за примену ових одредаба тог Закона, пошто у списима предмета нема доказа да је тужиоцу одобрено оснивање слободне зоне и да је предметна роба смештена у зону у смислу тог Закона (за који случај би се на ту робу, а према одредбама члана 405. Царинског закона примењивале одредбе Царинског закона о царинском складишту), а ни у смислу члана 184. Царинског закона који регулише оснивање слободне зоне. При том нису наведени ни подаци (а ови нису ни прописани одредбом члана 25. став 2. Закона о слободним зонама) на коју основицу се примењује стопа од 0,5% за обрачун предметне дажбине, тј. да ли је основица износ царине и других увозних дажбина (из става 1.), или вредност робе.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку, а сагласно одредбама члана 61. наведеног Закона тужени је дужан да поступи по примедбама из ове пресуде суда, тако што ће отклонити учињену повреду поступка при провођењу накнадне контроле декларације, а постојање царинског дуга утврдити применом одговарајућих одредаба Царинског закона који регулишу утврђивање и висину царинског дуга.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 16.6.2006. године, У.7549/05

Записничар, Председник већа – судија,

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК